

Leesclub Duin- en Bollenstreek
Leiden, 5 september 2024

Vandaag is Machteld onze gastvrouw en Lidwien leidt ook deze bijeenkomst maar met de waarschuwing dat ze er volgende keer niet bij is en dat dus iemand anders het stokje moet overnemen.

Lidwien meldt dat Heleen Guijt ook graag lid wordt van onze leesclub. Ze werkt full-time en kan dus niet bij onze bijeenkomsten zijn, tenzij ze toevallig vrij is. Niemand heeft er bezwaar tegen als zij meeleest. Bezwaren zijn er wel tegen het idee om 's avonds bijeen te komen of de groep op te delen. De ervaring is dat er toch steeds mensen op pad of anderszins verhinderd zijn zodat de huidige groepsgrootte precies goed is om elke keer met een mooi aantal samen te komen.

We bespreken het boek *In de mens leeft een verlangen*, ondertitel *De levensweg als pelgrimsweg*, van Ruud Bruggeman. Het rondje 'geef een cijfer' levert niet alleen heel uiteenlopende cijfers op, er blijkt ook behoefte aan het geven van twee cijfers: een hoger cijfer voor het eerste deel en een lager cijfer voor het tweede deel.

Marijke verwoordt de leeservaring die daaraan ten grondslag ligt heel mooi: 'Ik heb het in een week uitgelezen, vond het spannend, de eerste (ongeveer) honderd pagina's hartstikke leuk, de tochten ook maar daarna kreeg ik steeds meer het gevoel "hier ben ik te nuchter voor"'

Het algemene gevoel is dat de schrijver erg gericht is op zichzelf. Dat begint al meteen met een moeilijke jeugd die breed uitgesponnen wordt.

Andere genoemde kenmerken: de schrijver blijft in hetzelfde kringetje rondraaien; het is allemaal nog al hap-snap; meerdere keren zegt hij 'daar kom ik nog op terug' en hij verwijst ook regelmatig terug, dat is irritant.

Het is geen caminoverhaal of reisverhaal, het is een lange reis naar binnen, met wel wat reiservaringen maar toch vooral het eigen levensverhaal. Niet heel boeiend.

Geen van de aanwezigen had het gevoel dat de titel 'In ieder mens leeft een verlangen' en de ondertitel 'de levensweg als pelgrimsweg' de lading echt dekt. Mogelijk gaat het om het verlangen naar een moment van volmaakt gelukkig zijn zoals de schrijver dat in het begin beschrijft.

Ondanks de matige beoordelingen waren er toch ook passages/levenswijsheden die wél aanspraken. Wat eruit sprong: 'als niets wat je doet werkt, wat doe je dan?' De reacties: Niets doen is geen optie, je moet wat doen. En het gaat niet om wat je overkomt, maar

om wat je ermee doet. Accepteer dingen zoals ze komen. Heb geen verwachtingen. (Wat minder ver gaat dan nooit een oordeel hebben.)

Van mij kreeg het boek het slechtste cijfer, maar van de bespreking ervan heb ik oprecht genoten. De openheid waarmee we stukjes van onze eigen levensverhalen deelden en de aandacht en het respect onderling, waren mooi en bijzonder om te ervaren. In dat opzicht voelde ook dit boek als een geschenk (vrij naar Annelies in het vorige verslag).

Francine van den Bergh